Thorvaldsens Museums
ARKIV.

1828.
39

Kiøbenhavn d.n 12 April 1828.

Allerede et Aar er ouc forbi, siden jeg havde den Ære at henlæse en Tid ved Siden af Dem, og jeg har endnu ikke ved en Linie øftere Dem min Taknemmelighed, eller tilbagekaldt mig i Deres Erindring. Vandt at sige forekommer mig Deres Tid meget for kostbar, til at jeg skulde tør meg berettiget til at røve Dem den med den Snak jeg har at sige Dem, og jeg havde heller ikke nu vovet derpaa, hvis jeg ikke for min egen Skyld af andre Grunde nu havde anset det for nødvendigt. Denne Linie skulde egentlig have været afsendt med Legationsraad Vogt, der har været saa artig at paalægge sig at afgive Dem et Exemplar af mine Digte Forsøget og Tiber, men jeg ubeta=lelsfoldes, da jeg ved at skjøte med en Øxe kom til at brække min Arm, for=aarsagede, at jeg en fem til seks Uger ikke kunde skrive, og altsaa maatte opsætte det. – Jeg havde ønsket at dedicere Dem min Tiber, men Ærbødighed der fandt Snag deri, ønskede meget at jeg dedicerede den til kam; jeg har derfor, da jeg vidste at det var Dem ligegyldigt, foretrukken at dedicere Dem min Greger, der tilligemed et andet Verk om vores Tid udkommer. Den er skrevet i Deres Navn, og jeg haaber De nogles mig ei den Glæde at hellige den til Dem. – Jeg vil aldrig forglemme den Tid jeg tilbragte hos og med Dem. Det er sikkert ikke smigrende, naar jeg siger Dem at Deres ædle Ven=lighed, Deres beskedne Høiteelighed, der er da blott umaadeelig hos en saadan og udmærket Mand, vandt Dem mit Hjerte, ligesom den vinder alle den, der nærme sig til Dem. Hvorofte har jeg ikke tænkt tilbage paa de Aftner jeg tilbragte med Dem paa mit Kammer, eller paa Spadseregange, eller hos Deres Venner! Denne usædvanlige naturlige Munterhed, den stille simple Ven=eden Præm og eden Gjemmer har jeg ikke gjenfunden hos mange. De talte ikke meget om det grandiøse, De lod Dem kun nøie med at fremstille det. – Det bedrøvede mig ligesammegot at forlade den ædle Skovadsen, som det skjønne Rom, og dersvore jeg har kun lidet Haab om at see nogen af begge igjen. Jeg er forgjæt i det taagede Nord. Den Maade hvorpaa man i mit Fædreland er kommet mig imøde gjør, at jeg ikke uden Utaknemmelighed kan tænke paa i det mindste for lang Tid at røve mig løs derfra. – Mine Digte ere blevne bedre modtagne end jeg

12/4 1828 39

1828.

havde vanet at haabe, et af den Slags skal opføres paa vort Theater.
Vore Landsmænd ere imidlertid skarpe Critici, det maae baade Digtere
og Malere føle. Saaledes kan alt hvad der er udmærket i vor Landsmand;
koøpi Malerie ikke afsøne de Mangler, der findes i hans Tegning, overalt
hører man, at hans Præstationer ikke ere tilstrækkelige ud, denne Mangel af
et fundamentalt Tilbøjelighed for en saa naturdrift, der maaske ei engang lod sig
forene med det meest Aandelige i Fyldest, med alle Erhvervelser over
Middelmaadet, er nok til at hæmme en stor Mængde Incomoder. Jeg
har raadet Gallin at indhente Dere Erklæring, de største Kunstnere
ere og nutten bestræbe sig de billigste og mildeste Dommere, og de, der
selv have formaae, de strengeste; de hænge sig ved at medbrage alt i
Øiet til sig; Erfaring har heller ikke lært dem, hvor vanskeligt det
er at præstere noget, om man end ei kan fuldbringe alt. Landsk. smukke
Billeder, hvor De selv, Brevet, Billeder og Flere ere forestillede som Tilskuere
af en Romersk Lattarella bliver og stærkt criticeret. – Dere to Apostler
ete ere efter Aviserne ankomne til Helsingør. Jeg beder Dem vel
meget at hilse mine Venner Bøtger og Koop. og alle de af mine Landsmænd,
der endnu brøide sig noget derom, ligeledes at formelde
min Respect til Familien Rutti, Persiani, Pagetti ete, naar De
seer dem. – Det forstaar sig at jeg er meget tilfreds, naar De kun vil
gøre Dem den Umage at gennemløbe disse Linier, uden at jeg haaber
ønsker eller begjærer at De skulde spilde Dere Tid med at give mig
noget svar. – Jeg vover endnu engang at beføre Dem med et par
Linier, naar jeg sender Dem Breve. – Bøtger skreev jeg til fra Dresden,
men har ei faaet svar. – Med den høieste Agtelse, Venskab og Venskab

I Es Blaich